

## Fra Quito til Izhcayluma i Vilcabamba 19. – 20. december

---

Ramiro taximanden fra turen i går til "the middle of the world" kom som planlagt og hentede os for foden af det øverste sæt af trapper, så vi ikke skulle slæbe vores bagage helt ned af bjerget. Inden vi smuttede, fik vi lige hilst på Martin – tyskeren som har det AirBnB, vi bruger som base i Quito. Han har det sammen med sin ecuadorianske kone Christina og hendes søster Paulina. Alle er bare så søde og imødekommende på den ordentlige måde.



5½ time senere fløj vi ned igennem en smuk grøn dal, bjerge tårnede sig op over flyveren og det var lidt skræmmende. Vi landede i Lojas lille lufthavn, ca. 1½ time i taxa fra vores næste stop Izhcayluma – et bjerghostal ejet af endnu en tysker. Turen dertil gik igennem det smukkeste bjergpas med små landbrugssteder trykket ind i de grønklædte klippevægge. Deres afgrøder står i etager op og ned af de meget stejle bjerge. Et par gange undervejs kommer vi lige lovlig tæt på de modkørende biler og pickups, og et par hunde springer for livet. Ingen af os i bilen er spændt fast – sikkerhedsseleer fungerer ikke. Jeg ved heller ikke, om de ville hjælpe ret meget, hvis vi ryger ud over kanten af vejen lige lugt ned i dalen. Jeg lader være med at tænke flere tanker i den retning. Jeg sidder her i taxaen på vej til et stop, jeg har glædet mig til meget længe, og tanker om uheld kan jeg alligevel ikke bruge til noget.

Vi delte en taxa med et ungt sydafrikansk par. Vores bagage kunne lige akkurat stoves ind i bagagerummet – håndbagagen sad vi med på skødet. Ben og Lee var et snaksagligt par. I løbet af taxaturen endte med at blive helt bekymrede for dem. De havde forladt alt i Sydafrika for at købe et lille landbrug her i Ecuador i Vilcabamba området. De ville være "bonderøve" og være selvforsynende. Gro urter til at ekstrahere til eteriske olier. De havde medbragt et lille ekstrakteri i en lille metalkuffert, som de stolt viste frem. De ville også plante droger, som var kraftfulde og kunne give den helt store euforiske oplevelse – svampe og forskellige kaktus og andre planter. Det var lidt svært ikke at stille spørgsmåls tegn ved, hvad deres helt store drøm var – landmandslivet eller eufori? Måske tænker de, at det kan forenes i det de kaldte total sundhed – såen lidt halv skæve imens de planter og høster. Den unge mand Ben – vel ca. 25 år havde nærmest julelys i øjnene, når han talte om de cocablade de begge havde tygget i Quito pga. den højdesyge han mente at have. Endnu mere lys i de blå øjne kom der, når han talte om the magic mushrooms, de skulle plante. Og da både Lee og Ben kom i gang med at tale om planten, der bruges til Ayahuasca – en vildt kraftigt euforiserende drik, så lyste de hele taxaen op. Ingen tvivl om hvad der interesserede dem rigtig meget. Alt sammen et spændende emne for mig som Biopat. Vi kom ind på emnet mad, og de mente, at de nærmest kunne leve af kartofler – de var begge veganer, og synes de var kommet i den syvende himmel på den form for kost. (hvilket også kan være helt ok, hvis man sikre alle næringsstoffer – proteiner er en udfordring). Så kunne min kost- og biopatiske viden ikke holde til mere. "hvad får proteiner fra"? Spurgte jeg. De fik masser af proteiner af de grøntsager, de skulle dyrke og så lidt linser, bønner og tofu en gang imellem. Jeg tænkte, at jeg lige så godt kunne fortsætte samtalen i et spor, som

interesserede mig, og vi fik en næsten konstruktiv snak om proteiner og deres virke for neurotransmittere, hjernen og kroppen i det hele taget. Det var helt tydeligt, at de kun viste, at proteiner har betydning for muskelopbygning. Lee havde ingen øre for ret meget – hun var på et farmertrip i fuld speed, men Ben optog en anelse info, som han ikke var klar over, og der var en lille spække åben for dialog. Jeg synes, det var sjovt lige at bruge min viden på engelsk, og jeg havde ikke en mission om at få dem til at flytte sig overhovedet. Jeg er dog ret sikker på, at jeg fik plantet en lille brik i deres bevidsthed.. De mente begge, at de var sundere på ren planteføde end de nogen sinde havde været all round kost. Og de havde også begge fået udrenset både alkoholiske forældre, været på rygestop, nul alkohol og fået udryddet andre kropslige- og mentale traumer med div. magic svampe, Shamaner og ikke mindst Ayahuasca. Det er ikke helt nemt at føre en rigtig tovejs kloggørende samtale med nogen, der har set lyset og er lidt små fanatiske, og måske endda en anelse afhængige af rusen. Jeg vil mene, jeg fik sneget et par små pointer ind i deres hjerner som de kan google videre på. Jeg blev nysgerrig på mange af de ting de fortalte, ikke at jeg behøver den personlige oplevelse med det. Heldigvis er de begge to vokset op på Sydafrikanske gårde, så derfra har de forhåbentlig en god portion viden om jordbrug. Hurra for ungdommeligt gåpåmod. Jeg tydeligt gåpåmodet og ideerne om f.eks. at åbne et BNB ved Vesterhavet og i Portugal. Jeg forsøger at genfinde modet fra tid til anden, men realistiske fakta og erfaring spænder ofte ben for det helt unge menneske som stadig bor i mig.



Da vi satte Lee og Ben af i Vilcabamba og Ben gravede ned i deres lille pung, fandt de 15 dollars og rakte mig deres del af turen rystede hans hænder så meget, at jeg tænkte; Åh jeg håber, han finder ro, optimal sundhed og acceptere at livet ikke er en ligeud bane, og at han ikke behøver drukne bump på vejen med svampe og euforiserende drikke. Faktisk håber jeg de lykkedes med det landbrugsprojekt, de taler så varmt om, og ikke det liv i eufori som hele tiden ligger bag ved alle de planer, de nævner om deres landbrugsprojekt.

Taxaen kørte os de 2 – 3 km videre ud til hostel Izhcayluma, vores næste stop for de kommende 9 dage og julen over. Vi rakte vores taxamand de 40 dollars, vi havde aftalt i alt.

Vi nåede lige frem inden det blev mørkt, og jeg faldt pladask for stedet. Det viste jeg godt jeg ville. Det første der møder mig er et skilt hvor der står; "you are now entering a stressfree zone" TAK! Hvor herligt. Grunden til at vi nu er her, er takket være et program som kørte på Tv for nogle år siden "so fucking special" med Christine Felthaus og hun var på besøg her og gav det max stjerner. Bent og jeg var lige kommet fra en hæsleg tur i Cuba (undskyld Cuba, men alle vi mødte på den tur havde samme opfattelse) og da vi så det TV-program blev vi enige om, at en dag ville vi til Ecuador og Izhcayluma skulle være et af vores stop. Nu er vi her.

Vi fik anvist vores hytte nr. 16. Jeg følte mig hjemme, og vi flyttede ind og fik vores ting organiseret på hylder og knager. Testede det varme vand i bruseren og gik ud på altan. Ja, det skulle nok blive godt.

Efter aftensmaden fik jeg sat batterier i min pandelampe. Den skulle jeg bruge, hvis jeg i nat skulle op og tisse. Jeg er ikke vild med at blive overrasket over noget, der bevæger sig under mine bare fødder i mørket. Bent havde også sin lygte gjort klar. Vi gik vi i seng helt flade for strøm kl. 20:30 og faldt i dyb søvn.

Torsdag morgen ville jeg gerne ha' været til yoga kl. 7:30, men jeg sov over. Pyt – jeg gør det i morgen tidlig. For første gang sov vi længe og uden at vågne midt nat sultne klar til dagen. Vores jetlag må ha lagt sig til ro, og for første gang siden Danmark følte jeg mig udhvilet og helt frisk. Bent nævnte, han havde det på samme måde, da vi hente på den grønne bjergsiden ved stedets hyggelige restaurant faldt i svime over den smukke udsigt med hver vores kop kaffe i hånden. Jeg gik helt i stå og kun duften af pandekager fik mine ben til at bevæge mig ind på de meget lige op og ned træstole i restauranten. Morgenmad; yoghurt naturel med frisk frugt og hjemmelavet müsli, tysk fuldkornsbrød, smør og marmelade + alt det kaffe og te man kan drikke. Og så kan man tilkøbe pandekager, æg, ost mv. Vi tilkøbte pandekage og ost, og på vores regning blev der nu tilført 75 kroner for hele herligheden her til morgen. I køkkenet stod 3 kvinder og æltede dej. En anden kvinde tager sig af serveringen og afrydning. Og i receptionen er der yderligere et par ansatte. I går aftes var der også nogle andre på arbejde. Der er også et par mænd ansat til at holde hele områdets stier rene og holde de smukke blomster og planter. Så jeg vil tro, det er lidt af en gave for den lille by Vilcabamba, at en tysker for 20 år siden, har valgt at slå sig ned her. Ikke mindst fordi han har valgt, at det er et sted, hvor han passer på de omgivelser, vi er i.

Imens vi spiser morgenmad og drikker lidt for meget kaffe med fed mælk bølger landskabet foran os i mange grønne nuancer i takt med sol og skygge. En kolibri og en til flyver hurtigt forbi. En står stille i luften og suger nektar med sit lange næb af en højstillet orange blomst. Det hele gir en lille klump i halsen, og det er ikke fuldkornsbrødet, som sidder fast.

Åh jeg føler mig så heldig! Jeg kan rejse, opleve og udvide mit indre billede af andres måder at leve på. Jeg suger stemning og lys til mig fra andre steder i verden, så ofte jeg kan komme af sted med det. For at kunne det, undvære jeg gerne luksus derhjemme, selv om jeg i det daglige ikke synes, jeg mangler noget. Taknemlighed.

Vi har ikke lavet nogen planer for de 9 dage vi skal være her. Vi ved, vi kan hike lidt rundt i området, dyrke yoga, få lidt massage og tage ned i landsbyen. Og ellers skal vi bare VÆRE i denne "stressfree Zone".

Helt stress free skulle det vise sig ikke at være. Mærkværdigt nok løber vi altid ind i støj, når vi er nogen steder. Sætter vi os i en park, hvor der er fred og ro, er det helt sikkert, at der kommer en havemand med motorredskaber og larmer. Sætter vi os i en restaurant nøje udvalgt uden musik er

det også sikkert, at de tænder for musikken. Og her i Izhcayluma er de desværre i gang med at bygge en hytte lidt længere nede i dalen fra vores hytte. Det betyder at cementkværnen har kørt hele dagen og håndværkernes ghettoblaster det samme med musik rungende ud i dalen.

Vi fik en snak med Ike om det. Han er også tysker og hyret af ejeren Peter til at tage sig af servicepersonalet og gæster. Han vil finde ud af noget med Peter. Nu krydser vi fingre for at de finder en løsning, så vi kan blive her – I det larm som der har været i dag, går det ikke.

